

РЕШЕНИЕ

№ 22371

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2763** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК вр. чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от 06.03.2026 г., уточнена с молба от 23.03.2026 г., подадена от К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: С.,[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат И. А. - САК, срещу Главна дирекция „Борба за организираната престъпност“ /ГДБОП/, за присъждане на обезщетение за:

- неимуществени вреди в размер на 1 500.00 евро /хиляда и петстотин/, претърпени в периода от 28.06.2024 г. - датата на издаването на отменената заповед за задържане за 24 часа, до подаване на исковата молба през месец март 2026 г.;

- имуществени вреди в размер на 6 649.80 евро /шест хиляди шестстотин четиридесет и девет евро и осемдесет евроцента/, претърпени в периода от 01.07.2024 г. до 01.11.2024 г. , вследствие на издаването на незаконосъобразната заповед за задържане за 24 часа и последвалото я прекратяване на трудовия договор на ищцата и оставането му без работа;

- законна лихва върху обезщетенията, считано от 08.07.2025 г. - датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменената като незаконосъобразна заповедта за задържане на ищеца до окончателното изплащане на главниците.

В исковата молба се твърди, че в резултат на незаконосъобразно задържане на 28.06.2024 г., ищецът е претърпял сериозни неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес, негативни емоции, депресивно състояние, затваряне в себе си, будене нощем и ограничаване на общуването с приятели и познати. Твърди се, че задържането в изпълнение на отменената заповед било възприето от Г. като шокиращо - в жилището му нахлули над 10 човека, включително маскирани, и предприели действия по претърсване и изземване, продължило цял ден, след което го извели с белезници и го отвели в ареста. Горната ситуация ищецът изживял като „страхотен

ужас“, тъй като преди това никога не бил съден, разследван или задържан. Посочено е, че до момента на задържането ищецът работел като „Разработчик софтуер“ във фирма „1КРЮ“ ООД, като за изпълнение на задълженията си ползвал служебен лаптоп, който бил иззет при обиска. Твърди се, че след случилото се на 28.06.2024 г., работодателят прекратил трудовото правоотношение с ищеца, въз основа на което вторият претърпял неблагоприятни финансови последици в продължение на пет месеца. Поддържа се, че ищецът не успял да си намери работа дълго време в неговата сфера, вероятно поради разпространена информация за задържането му от страна на бившия му работодател, което го поставило в положение да моли за парични заеми и помощ приятели, тъй като не поддържал отношения с родителите си от години, а живеел в жилище под наем. Въз основа на горните обстоятелства, ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 6649.80 евро, представляващи сбор от пет месечни трудови възнаграждения /1329.36 евро/, получавани от последния работодател - „1КРЮ“ ООД, съразмерни на периода, в който е останал без работа, обезщетение за неимуществени вреди, както и законната лихва върху претендираните обезщетения.

В хода на устните състезания по делото ищецът, представляван от адв. А., моли съда да уважи предявените искове по основание и размер. Процесуалният представител на ищеца споделя, че го е представлявала още в досъдебното производство, от момента на задържането му, комуникирала е почти ежедневно с него и е възприела периода, в който същият се е страхувал да излиза от дома си, тъй като за първи път му се случило да нахлуят повече от десет маскирани човека в квартирата му. Споделя, че ситуацията наистина била ужасяваща. Твърди, че към момента срещу ищца няма образувано досъдебно производство, викан е няколко пъти за разпит в ГД „БОБ“, като преди около месец били върнати компютрите, по които са направени експертизи с изключение на служебния лаптоп, който все още остава задържан и към този момент - повече от две години, за целите на досъдебното производство. Уточнява, че по досъдебното производство към момента има привлечени обвиняеми други лица, но К. не е привлечен. Подробни аргументи излага в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответната страна – Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, чрез процесуалния си представител юрк. Б., претендира отхвърляне на исковете, като неоснователни и недоказани по основание и размер. В условията на евентуалност, моли за намаляване на размера на претендираните от ищеца обезщетения за имуществени и неимуществени вреди. Подробни аргументи излага в представени по делото писмени бележки. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на предявените искове.

Административен съд София град, 21-ви състав, като взе предвид изложените от страните становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за задържане рег. № 12663з-105 от 28.06.2024 г., издадена от Ц. В. В., на длъжност „разузнавач“ в дирекция „Киберпрестъпност“ при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към Министерство на вътрешните работи, на 28.06.2024 г. ищецът К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], е задържан в помещение за задържане в периода от 09:40 часа до 19:40 часа, на осн. чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, във връзка с установяване на съпричастност към извършено престъпление по чл. 319а, ал.1 от НК – „който неправомерно осъществи достъп до информационна система или части от нея“ във връзка с ДП 09/2024 г. на НСлС. Заповедта е обжалвана по съдебен ред.

С решение № 4328 от 30.09.2024 г., постановено по НАХД 9991/2024 г. по описа на СРС, НО,

19-ти състав, цитираната заповед за задържане рег. № 12663з-105 от 28.06.2024 г. е отменена като незаконосъобразна. С решение № 23536 от 08.07.2025 г., постановено по КАНД № 10960/2024 г. по описа на XV –ти касационен състав на АССГ, решението на СРС е потвърдено и е влязло в сила на същата дата – 08.07.2025 г.

Със заповед за прекратяване на трудово правоотношение № 18/01.07.2024 г. /л.25/, във връзка със сключено споразумение за прекратяване на трудов договор и на осн. чл.325, ал.1, т.1 от КТ, работодателят „1КРЮ“ ЕООД е прекратил трудовото правоотношение с К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], възникнало по силата на трудов договор № 020/01.06.2022 г. за изпълнение на длъжността „Разработчик на софтуер“, считано от 01.07.2024 г. В заповедта е посочено, че на лицето следва да се изплатят всички дължими към момента на прекратяване на трудовия договор възнаграждения, както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

От представена по делото справка за актуално състояние от Единен електронен трудов запис на НАП /л.7/ е видно, че К. Т. Г. е бил назначен на безсрочен трудов договор по чл.67, ал.1, т.1 КТ на 31.05.2022 г. на длъжност „Разработчик софтуер“ с основно трудово възнаграждение в размер на 1329.36 евро. Видно от същата справка е, че посоченото по-горе трудово правоотношение е било прекратено на 01.07.2024 г. на осн. чл.325, ал.1, т.1 КТ, като не са въведени данни за изплатено обезщетение по чл.222, ал.2 и ал.3 от КТ. От справката е видно, че на 12.12.2024 г. ищецът е назначен на безсрочен трудов договор по чл.67, ал.1, т.1 КТ на длъжност „Програмист софтуерни приложения“ с основно трудово възнаграждение за длъжността в размер на 5368.57 евро, действащ към 06.03.2026 г. – дата на издаване на справката.

В хода на настоящото производство, по искане на ищеца, са изслушани показанията на свидетелите Л. П. С. и М. К. Ф., които съдят кредитира като последователни, конкретни и непротиворечиви.

Свидетелят С. заявява, че познава К. Г. от години, както и, че са в приятелски взаимоотношения. Споделя, че се чуват по няколко пъти на седмица и се виждат по един-два пъти седмично. Заявява, че знае за задържането на К. в края на месец юни 2024 г. Спомня си, че в рамките на един ден е направен обиск в дома на ищеца, по време на който му взели служебния лаптоп. Свидетелят заявява, че след това ищецът останал без работа, защото не можел да си върши задълженията. Спомня си, че след този момент, К. не се чувствал много добре. Описва го като стресиран, защото останал без работа. Спомня си, че преди процесния случай се виждали по-често, комуникирали по-редовно, излизали навън, на кафе, а К. бил доста по-отворен. След случката обаче, свидетелят споделя, че ищецът се затворил и се налагало „да го мъчи“, за да се виждат, тъй като въобще не бил добре. Спомня си, че се наложило К. да си продаде колата, за да може да изкара, понеже не бил в добри взаимоотношения с родителите си, за да му помогнат. Уточнява, че ищецът бил на квартира и трябвало да плаща наем, а не можел да отиде никъде другаде. Спомня си, че на ищеца се налагало да взема заеми и му споделил, че е започнал да посещава психолог. Заявява, че състоянието на ищеца продължило почти година. Споделя, че ищецът си търсел и работа почти една година, но през този период не се е обръщал за материална помощ към него, а само като към приятел. Описва К. като по-затворен човек, но отбелязва, че след обиска същият доста повече се затворил. Заявява, че преди този случай ищецът не е имал досег с полиция. По отношение на психологическата помощ, свидетелят заявява, че не знае кога точно ищецът е посещавал психолог, а само знае, че е ходил, защото му е споделял за това. Заявява, че не знае дали ищецът е получавал обезщетение за безработица, не знае и за какво е бил задържан К., но си спомня, че задържането било в рамките на един ден. Не знае дали срещу ищеца има образувано наказателно производство, защото не са говорили за това. Спомня си, че към момента на задържането, К. бил програмист в ИТ сектора към фирма „1 CREW“ ЕООД, но

не знае какво възнаграждение е получавал към онзи момент. Заявява, че ищецът има средно образование. Спомня си, че К. си продал колата - M. GLA, от 2015 г., но не знае на каква стойност. Свидетелят споделя, че не помни колко е бил наемът на К., но знае, че след задържането, ищецът се издържал с парите от продадения автомобил и от заем, но не знае под каква форма – дали е теглил кредит или от някой познат. Според свидетеля, ищецът спрял да работи от момента на задържането, от мига, в който му взели лаптопа, защото станал неспособен да работи. Спомня си, че два или три дни след това го съкратили. Не знае дали след това ищецът си е купил нов компютър и как си е търсил работа в IT сектора и дали всъщност е имал компютър или не, след като са му взели неговия. Споделя, че не знае много подробности, защото след задържането на ищеца, комуникацията им почти спряла. Свидетелят уточнява, че за посещенията на ищеца при психолог разбрал доста след това, вероятно след като е спрял и да ходи, затова не знае кога точно и колко редовно е ползвал такива услуги. Заявява, че ищецът в момента работи. Знае, че започнал работа преди около година в „Л.“ като програмист, както и, че към момента има компютър и служебен лаптоп.

Свидетелят Ф. заявява, че познава К. от шест години и са близки приятели. Споделя, че се чували почти всеки ден, но сега все по-рядко. Спомня си, че преди обиска от ГД „БОП“ в края на месец юни 2024 г. се виждали почти всеки ден. Знае, че от ГД „БОП“ влезли в апартамента, в който живее К. и започнали да обискират. Обискът продължил цял ден, след което взели техника от апартамента му, част от която била служебна. Спомня си, че след този момент, ищецът не можел да изпълнява служебните си задължения. Заявява, че към онзи момент К. работел в „1 CREW“, на длъжност програмист. Спомня си, че след задържането, фирмата прекратила изключително бързо трудовото правоотношение с К.. Знае, че се споразумели с работодателя да прекратят трудовия договор по взаимно съгласие, за да не му навредят в дългосрочен план на кариерата. Спомня си, че в продължение на над шест месеца ищецът не можел да си намери работа. Като причина да не може да си намери работа сочи самия пазар на труда, а именно, че е изключително труден за IT сферата, както и обстоятелството, че К. изпаднал в изключително голяма депресия. Обяснява си състоянието на ищеца със стрес от цялата ситуация и с поредицата от събития, които се случили изключително бързо и му повлияли на психичното здраве. Спомня си, че К. се затворил много в себе си, променил се, превърнал се от човек, който комуникира с приятелите си всеки ден, излиза, тренира, забавлява се, в човек, който се затворил в себе си, намалил изключително много комуникацията в следващите шест месеца и спрял да тренира. Свидетелят определя ищеца като депресиран в онзи период. Споделя, че знае, че К. е търсел помощ от психолози. Споделя, че от него К. търсел приятелска подкрепа, но повече търсел помощ от специалист. Подчертава, че ищецът изключително много се затворил към външния свят и към приятелите си. По отношение на финансите, свидетелят си спомня, че ищецът вземал заеми, за да може да закрепил положението, продал си колата. Споделя, че К. е в изключително неблагоприятни взаимоотношения със семейството си и доколкото му е известно никога не са му помагали. Знае, че К. имал M., но не знае какъв модел. Споделя, че дори и в момента ищецът едва излиза и комуникира с приятелите си. Заявява, че не му е известно преди този случай К. да е имал взаимоотношения с ГД „БОП“. Не знае кога ищецът е започнал да посещава психолог. Не си спомня дали К. е отказвал друга работа освен в IT сектора. Заявява, че не му е известно ищецът да е ползвал обезщетение за безработица през този период, както и дали срещу К. е образувано наказателно дело във връзка със задържането му. Споделя, че не му е известно за какво е бил задържан К., защото не му е споделял причината. Спомня си, че след това ищецът продал колата си за около 2000 лв. и бил без кола в продължение на повече от шест месеца, след което си купил друга преди няколко месеца. Заявява, че новата кола на К. е M., 2016

г., но не знае на каква стойност я е закупил. Споделя, че ищецът не е искал паричен заем от него през процесния период. Уточнява, че с ищеца били близки и все още са, но той изключително много се затворил в себе си след случката с изземането на техниката от ГД „БОП“. Заявява, че ищецът не му е споделял от кого е вземал заем, нито има информация каква е била заплата му в предишната работа. За себе си заявява, че също работи в ИТ сферата като програмист, но не знае дали двамата с ищеца са на една и съща позиция. Уточнява, че той се води икономист на софтуерни приложения, но за К. не е сигурен как се води, предполага, че е системен програмист. Свидетелят заявява, че не знае при кой психолог е ходел ищеца, но твърди, че със сигурност е ползвал такива услуги повече от шест месеца. Свидетелят не може да уточни и какъв е размерът на наема на ищеца, но предполага, че е около 1000 лв.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав формира следните правни изводи:

Предявените кумулативно съединени искове са процесуално допустими – претендира се обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на отменен административен акт. Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. С оглед обстоятелствата, заявени с исковата молба, за да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт; 2. неимуществени вреди; 3. пряка причинно-следствена връзка между вредите и незаконосъобразния акт. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът твърди, че от незаконосъобразната заповед, с която е бил задържан, за него са настъпили имуществени и неимуществени вреди, както следва:

I. Имуществени вреди в размер на 6 649.80 евро /шест хиляди шестстотин четиридесет и девет евро и осемдесет евроцента/, претърпени в периода от 01.07.2024 г. до 01.11.2024 г., вследствие на издаването на незаконосъобразната заповед за задържане за 24 часа и последвалото я прекратяване на трудовия договор на ищцата и оставането му без работа.

По делото се установи по безспорен начин, че заповед за задържане рег. № 12663з-105 от 28.06.2024 г., издадена от Ц. В. В., на длъжност „разузнавач“ в дирекция „Киберпрестъпност“ при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към

Министерство на вътрешните работи, е отменена с влязло в сила съдебно решение, поради което е изпълнена първата кумулативна предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца имуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразната заповед.

От приетите по делото писмени доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането /28.06.2024 г./, ищецът е бил назначен в „1КРЮ“ ООД на безсрочен трудов договор по чл.67, ал.1, т.1 КТ на 31.05.2022 г. на длъжност „Разработчик софтуер“ с основно трудово възнаграждение в размер на 1329.36 евро.

От представената по делото заповед за прекратяване на трудово правоотношение № 18/01.07.2024 г. /л.25/ е видно, че същата е издадена във връзка със сключено споразумение между работодателя и ищеца К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], за прекратяване на трудовия договор на осн. чл.325, ал.1, т.1 от КТ. В заповедта също така е посочено, че на лицето следва да се изплатят всички дължими към момента на прекратяване на трудовия договор възнаграждения, както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

От справка за актуално състояние от Единен електронен трудов запис на НАП /л.7/ е видно, че по цитирания трудов договор не са въведени данни за изплатено обезщетение по чл.222, ал.2 и ал.3 от КТ.

Между страните не е спорно, че по време на обиска, предшестваш задържането на ищеца е иззет като веществено доказателство служебния лаптоп, предоставен от работодателя „1КРЮ“ ООД за целите на ДП 09/2024 г. на НСлС, но от представените по делото писмени доказателства не може да се приеме, че именно това обстоятелство е причина за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца с тогавашния му работодател, а още по-малко като причина за твърдяната невъзможност на същия да изпълнява служебните си задължения. Дори и да се приеме, че именно изземването на служебния лаптоп е причина за прекратяването на трудовия договор на ищеца, то същият сам е възпрепятствал възможността да обжалва заповедта за прекратяване на трудовото си правоотношение с работодателя като доброволно се е съгласил да прекрати трудовото си правоотношение по чл.325, ал.1, т.1 от КТ, а именно по взаимно съгласие по силата на сключено между страните споразумение.

Прекратяването на трудовите правоотношения между служител/работник и работодател по взаимно съгласие лишава служителя или работника от правото на обезщетение за не спазено предизвестие от страна на работодателя. Същото лишава служителя или работника и от обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за период от 1 месец по чл.222, ал.1 от КТ. Прекратяването на трудовото правоотношение по чл.325, ал.1 от КТ лишава или предполага по-ниско и по-краткосрочно обезщетение за безработица от НОИ. Ето защо, дори и мотивите на работодателя „1КРЮ“ ООД за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца да са били свързани с незаконосъобразното му задържане от ГД „БОП“, то формираната свободна воля на ищеца да прекрати тези отношения по взаимно съгласие е повод същият да изпита неблагоприятни финансови последици, като се е лишил от правото си на защита срещу евентуално незаконно уволнение, от правото си на обезщетение за не спазено предизвестие при прекратяване на трудов договор, както и от правото за обезщетение за безработица. Така установената фактическа обстановка води до извод, че по отношение на претенцията за обезщетение на имуществени вреди не е налице причинно

следствена връзка между оставането без доход на ищеца под формата на трудово възнаграждение или обезщетение за безработица за посочения период и отменената като незаконосъобразна заповед за задържане, издадена от служител на ответника, поради което искът за обезщетение на имуществени вреди следва да бъде оставен без уважение, като неоснователен и недоказан.

II. По отношение на иска за обезщетение на неимуществени вреди в размер на 1 500.00 евро /хиляда и петстотин евро/, претърпени в периода от 28.06.2024 г. - датата на издаването на отменената заповед за задържане за 24 часа, до подаване на исковата молба през месец март 2026 г., изразяващи се в шок от проведената в жилището на ищеца акция по обиск и изземване, силен стрес, негативни емоции, депресивно състояние, затваряне в себе си, будене нощем и ограничаване на общуването с приятели и познати, съдът счита следното.

Както беше посочено по-горе, по делото е безспорно доказан първият елемент от фактическия състав по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – налице е отменена като незаконосъобразна заповед за задържане, издадена по реда на чл.72, ал.1 от ЗМВР.

Задържането по реда на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР е вид принудителна административна мярка, изразяваща се в принудително настаняване на лицето в специални помещения на полицията. Налагането на ПАМ от този вид несъмнено ограничава едно от основните човешки права – правото на свободно придвижване. Незаконосъобразното ограничаване на това право обективно води до негативни последици върху емоционалното, психическото и физическото състояние на всяко лице. В процесния случай, ищецът е незаконосъобразно задържан в продължение на 10 часа в помещения за задържане, което е довело до сериозен стрес, силно притеснение и отрицателни преживявания.

От изслушаните по делото показания на двамата свидетели се установи, че след задържането, Г. не се е чувствал добре. Същите определят състоянието му като депресивно и твърдят, че е ползвал психологическа помощ за справяне със състоянието, въпреки че по делото липсва медицинска документация, в т.ч. амбулаторен лист от преглед, доклад или друг документ, който да е в подкрепа на този факт. От гласните доказателства и на двамата свидетели обаче безспорно се установява, че ищецът, в продължение на месеци е бил затворен в себе си, ограничил е контактите си с познати и приятели, спрял е да тренира и е бил силно притеснен от случилото се. От свидетелските показания на двамата свидетели се установява, че ищецът за първи път е бил обискиран по такъв начин и задържан, което е логична предпоставка по-високо ниво на стреса, който е изпитал.

Горепосочените обстоятелства обуславят категоричен извод за реално настъпване на твърдените в исковата молба негативни преживявания – сериозен стрес, затваряне в себе си, будене нощем /преживяна ретравматизация на ситуацията/ и ограничаване на общуването с приятели и познати.

От друга страна, не се доказаха твърденията за положени усилия от страна на ищеца за справяне с емоционалната травма с помощта на психолог. Представената по делото разпечатка от онлайн приложение за записване на час при специалист не е съдържа информация дали и колко дълго е провеждана терапия, каква е точната диагноза на психическото и емоционално състояние на ищеца през процесния период и колко време е било необходимо на ищеца, за да преодолее последиците от незаконосъобразното задържане, т.е. не са налице данни за вида, интензитета и степента на вредата.

Поради изложеното, съдът приема, че са налице материалноправните предпоставки за основателност на предявения иск – налице е незаконосъобразен акт на административен орган, доказва се настъпването на вреди, както и пряка, и непосредствена причинна връзка между тези вреди и незаконосъобразния акт.

Размерът на обезщетението за тези вреди следва да бъде определен съгласно чл. 52 от ЗЗД – по справедливост. Справедливостта не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. При определяне на размера на обезщетението за установените в случая негативни преживявания, съдът приема на първо място за доказано, че вредите са търпени в продължителен период от време -2 години /от датата на задържането до датата на предявяване на иска/, което е обективно и логично с оглед възрастта и личността на ищеца, като в първите месеци интензитета на негативните преживявания е бил по-висок, което се потвърждава от събраните гласни доказателства. В тази връзка следва да се отчете обстоятелството, че към датата на издаване на процесния административен акт ищецът е бил 25-годишен, без данни за предходни извършени престъпления или водени срещу него разследвания, което безспорно е повлияло на интензитета на негативните възприятия по време на задържането. От друга страна, по делото не се събраха доказателства за по-сериозно изменение на психо-емоционалното състояние на ищеца, каквото е твърдяното в исковата молба и от разпитаните свидетели депресивно състояние. По тези съображения, съдът приема, че справедливото обезщетение за настъпилите вреди в резултат на незаконосъобразната заповед за задържане е в размер на 1100 евро, като отхвърля претенцията за остатък до пълния претендиран размер от 1500 евро

С оглед гореизложеното, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди и неоснователна по отношение на претенцията за обезщетение на имуществени вреди. Върху определената сума като обезщетение за неимуществени вреди се дължи законната лихва /чл. 86, ал. 1 от ЗЗД/ от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. Това е моментът на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.4/, като длъжникът се смята в забава и без покана /чл. 84, ал.1 от ЗЗД/. В случая се дължи законна лихва за забава върху сумата от 1100 евро, представляваща обезщетение за нематериални вреди, за периода от 08.07.2025 г. до датата на окончателното плащане на задължението.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените разноски в размер на 190.34 евро, съставляващи заплатени държавна такса и адвокатски хонорар, изчислени съобразно уважената част на исковите претенции.

При този изход на делото и предвид разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски за едно юрисконсултско възнаграждение, изчислено съобразно отхвърлената част от исковите претенции. Предвид това и като съобрази фактическата и правна сложност на делото, на основание чл.37, вр. с чл.24, изр. второ от НЗПП на ответника са дължими разноски в размер на 57.49 евро.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ да заплати на К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 1100 /хиляда и сто/ евро, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултата на незаконосъобразна заповед за задържане рег. № 12663з-105 от 28.06.2024 г., издадена от Ц. В. В., на длъжност „разузнавач“ в дирекция „Киберпрестъпност“ при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към Министерство на вътрешните работи, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.07.2025 г. до датата на окончателното плащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска в частта до пълното претендирано обезщетение в размер на 1500.00 /хиляда и петстотин/ евро.

ОТХВЪРЛЯ иска на К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ за обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 6 649.80 евро /шест хиляди шестстотин четиридесет и девет евро и осемдесет евроцента/, претърпени в периода от 01.07.2024 г. до 01.11.2024 г., в резултат на незаконосъобразна заповед за задържане рег. № 12663з-105 от 28.06.2024 г., издадена от Ц. В. В., на длъжност „разузнавач“ в дирекция „Киберпрестъпност“ при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към Министерство на вътрешните работи, както и претенцията за законната лихва върху претендираното обезщетение.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ да заплати на К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], сторените разноски по делото в размер на 190.34 /сто и деветдесет евро и тридесет и четири евроцента/ евро, съставляващи заплатени държавна такса и адвокатски хонорар, изчислени съобразно уважената част на исковите претенции.

ОСЪЖДА К. Т. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, сторените разноски по делото в размер на 57.49 евро /петдесет и седем евро и четиридесет и девет евроцената/, изчислени съобразно отхвърлената част на исковите претенции.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от получаване на препис от съдебния акт от страните.

СЪДИЯ: